

Medvirken, thi jeg tror, at der i Venstre er en vaagnende Forstaaelse af, at dets Skæbnetime i denne Sag nu er inde, at nu er der Muligheder for at faa en Ordning og ikke mindst Muligheder for en Ordning, der opfylder ogsaa Venstres Krav: at Nationalbanken skal yde sin Indsats, gøre sin Pligt.

Hvis der altsaa nu er denne Forstaaelse til Stede, kan jeg heller ikke tænke mig andet end, at der fra Venstres Side, hvad ikke mindst det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen gav Udtryk for, ogsaa er Villighed til al rimelig Forhandling, hvorpaa det heller ikke mangler fra vor Side. Men naturligvis er det nødvendigt i disse Forhandlinger at tage Hensyn til, hvad de forskellige Parter i Sagen mener, og Nationalbanken kan naturligvis ikke blot behandles som den, der har Pligter, og overfor hvem man ingen Støtte vil yde. Den skal paatage sig Pligter, og vil man og kan man gennemføre, at Pligterne forøges, saa har jeg ikke noget derimod. Men ved Siden af Pligterne maa der være positive Støtteforanstaltninger, saaledes at det ikke bliver Egaliseringsfonden om igen.

Jeg forstaaar, at der i og for sig er Enighed, i hvert Fald hos de ærede Ordførere, om det ønskelige i at naa til en Stabilisering og dermed ogsaa Enighed om, at man sikkert bør benytte den Lejlighed, som Moratorielovens Udløb nu frembyder, til at arbejde for en Løsning. Hvis en Stabilisering kan naas, vil det være rimeligt, at Moratoriet forlænges. Vi har jo Tiden til dette Aars Udgang for os, og i den Tid vil de nødvendige Forhandlinger med største Lethed kunde tilendebringes, hvis jeg har Ret i, at man ønsker at komme til en saadan Stabilisering, som utvivlsomt nu lader sig gennemføre med god Villie, ogsaa fra Nationalbankens Side, og uden at man behøver at imødesee de Erhvervsulykker, som ellers kan blive Udgangen af den nuværende Misère. Hvis man forstaaar dette, vil jeg ogsaa haabe, der vil vise sig fornøden Villighed fra de forskellige Sider, og jeg kan med Glæde tilsige Ministeriets Villighed til paa alle fornuftige Omraader at medvirke til en Forbedring af det foreliggende Lovforslag — om Forringelser haaber jeg ikke, der skal blive Tale.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om den Valutakredit og den Valutaydelse, som der er Tale om i det foreliggende Lovforslag. Jeg er ganske enig

med det ærede Medlem Hr. Lange, der udtalte, at denne Valutakredit skulde være en Reserve og kun burde være en Reserve. Jeg har det Indtryk, at man i Øjeblikket ikke skal bestræbe sig for at drage ny Kapital ind over Landet, hverken gennem Forøgelse af Nationalbankens Sedler eller ved at inddrage udenlandsk Kapital — i hvert Fald mener jeg ikke, at Staten bør bidrage dertil. Om der underhaanden i Øjeblikket skaffes udenlandsk Kredit, som giver Udtryk for, at der vises større Tillid udefra til hele det danske Erhvervsliv, det er en anden Sag, som jeg ikke skal nægte har sin Betydning; men jeg tror ikke, at man netop gennem Statens Laanepolitik skal vise, at hvis der skal føres ny Kapital til Landet udefra, er der kun een Vej at gaa, og det er over Staten. Den Vej er man gaaet tilstrækkelig rigeligt i de senere Aar, og ad den Vej bør man ikke fortsætte.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mente, at den Kredit, som skulde optages, burde optages som et direkte Statslaan. Jeg er principielt uenig med det ærede Medlem paa det Punkt. Jeg forstaaar heller ikke, at det ærede Medlem kan udtale Ønsket om at faa et Statslaan, naar man fra alle Sider er enig om, at det, det drejer sig om, er at tilvejebringe en Bankkredit, som skal benyttes paa sædvanlig bankmæssig Maade. Her er jo ikke Tale om at skaffe en Kredit, som Staten skal bruge til sine Forpligtelser paa det ene eller det andet Omraade, her er Tale om en ganske almindelig Bankkredit, som hver eneste Dag skal benyttes efter de bankmæssige Synspunkter, der maa anlægges hver enkelt Dag; og i saadanne Tilfælde maa der naturligvis skabes en Bankkredit af den Bank, der skal udføre de Funktioner, der er Tale om. Saadan bærer man sig ad i andre Lande. Danmark kunde dog gerne en Gang imellem lære af de gode Ting, man ser i andre Lande, og man kan dog vist egentlig sige, at Danmark kan lære gode Ting af Sverige med Hensyn til Valutaspørgsmaalet. Men i Sverige er det netop Rigsbanken eller Rigsdagens Bank, som den er deroppe, der har taget dette Laan. Der behøver man ikke bagved at stille en Statsgaranti for at opnaa Laanet, fordi Seddelbanken i sig selv er en Statsbank, som er statsgaranteret. Men at det ikke er Riggældskontoret, men netop Banken deroppe, der tager Kreditten, er netop det samme, som foreslaas her.

Endvidere har „Banque de France“ selv optaget den Kredit, der blev anvendt med saa stor Dygtighed i Foraaret til at slaa Baissen i Francen ned. Det resulterede